

V důsledku postmoderní decentralizace myšlení dochází k roztržení monolitického dějinného vývoje a společně s tím i k uznání periferních proudů uměleckého vývoje. V Čechách tak v polovině osmdesátých let vznikají dvě paralelní regionální umělecké scény – v Ostravě a Ústí nad Labem, které se vyznačují jiným přístupem k tradičním uměleckým strategiím. Zdá se, že tradiční disciplíny v regionech selhávají a tamější umělci v důsledku nemožnosti spojitého navázání a neexistenci institucionální opory volí vyostřené pozice vůči základům uměleckého díla a jeho potvrzování. V Ostravě se tak umělci v osmdesátých a devadesátých letech obrátili proti klasickému institucionálnímu provozu – v podobě orientace na veřejný prostor, a ke kritice modernistických základů autonomního uměleckého díla.